

O naději (22.12.2016)

Většinou si ani neuvědomujeme, kolik lidí o sobě tvrdí, že nemá rádo Vánoce. Dost často je to proto, že se jim s tímto obdobím pojí nějaká smutná a bolestná událost, nejčastěji ale proto, že se o Vánocích cítí být mnohem víc sami než kdy jindy. Že jim schází někdo, komu by mohli položit dárek pod stromeček a s kým by mohli povečeřet bramborový salát a při tom poslouchat koledy.

Ať už v těchto dnech ctíme spíš Slunovrat, nebo Narození Páně, vnímáme je většinou jako svátky naděje a příslibu něčeho dobrého, co je před námi, čeho se nám dostane. Většinou. Protože někdy převládá smutek a pocit, že to dobré už je za námi a že to, co jsme v průběhu let ztratili, bylo tak drahé a vzácné, že jsme s tím ztratili i kus sebe.

A není to jen pocit, ono to je tak doopravdy. S odchodem blízkých lidí z našeho života ztrácíme kus srdce i duše, a ač je to často těžko uvěřitelné, nakonec také můžeme něco získat tím, že bolesti dokážeme čelit a že ji dokážeme proměnit v sílu a chuť jít dál. Že tu bolest dokážeme zúročit.

Ovšem uvědomit si tu skutečnost může někdy trvat skoro čtyřicet let.

Vánoční čas je časem naděje, kterou potřebujeme všichni. Právě teď a v této době jako celek, a potřebujeme ji i každý z nás

Naději, že se nám vrátí do života slunce a že přijde doba, kdy nám všem bude lépe.

Přeju si, abychom tu naději letos o Vánocích pocítili všichni. Aby naděje přišla ke každému z nás, ať už budeme nastávající sváteční dny trávit v kruhu rodiny nebo v osamění.

Milí moji čtenáři, děkuju vám za celoroční přízeň, přeju vám krásné Vánoce a přeju pokoj všem lidem dobré vůle.

Věnováno Ivo Janečkovi. Za návraty na cestu mrazivou nocí, které nakonec vedly ke smíření.

{fshare}